

Augstu, augstu kalnos, kur ir tikai ledus un sniegs, klintis un akmeņi, reiz dzīvoja milzīgs, īgns un ļoti, ļoti briesmīgs monstros, vārdā Gagrobacs. Jau vairāk nekā trīstūkstoš gadu Gagrobacs gluži viens mita kādā alā piķamelnā tumsā, un viņam gandrīz nepārtraukti rūca vēders. Dienu no dienas monstros grauza akmeņus, jo nekā cita ēdama tam nebija, ja nu vienīgi šad un tad gadījās kāds

slēpotājs vai murkšķis. No akmeņiem
Gagrobacam mūždien sāpēja
vēders. Tāpēc no saules ausmas līdz
dziļai tumsai viņš lūkojās, vai tuvumā
nav iemaldījies kāds vieglprātīgs un
gards radījums.

Un – patiešām! – kādu dienu
Gagrobacs tālumā ieraudzīja ar
bērniem pilnu autobusu.

Tas lēnām virzījās augšup pa šauro
kalnu ceļu tieši turp, kur dzīvoja
monstrs. Gagrobacs nolaizīja lūpas
un nosmīnēja. Tas nudien bija viegls
laupījums! Viņam tikai vajadzēja
novelt uz ceļa lielu klintsbluķi.

Tālākais jau bija tīrā bērnu spēlīte.

Autobusā sēdošie, protams,
nenojauta, ka ir iekļuvuši briesmīgā
monstra lamatās. Visi kopā viņi
līksmi dziedāja, kad pēkšņi autobusa
vadītājs, riepām kaucot, nobremzēja.
Neizpratnē viņš skatījās uz lielo
klintsbluķi, kas bija nosprostojis ceļu.